RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.790 van 10 april 2018
in de zaak A. 224.574/XIV-37.646

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Geens
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 199.318 van 7 februari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde op het ogenblik van het bestreden arrest dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer hij een

asielverzoek niet in overweging neemt, “oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”.

2. Verzoeker liet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing wat het onderzoek naar het gevaar voor *refoulement* in zijnen hoofde betreft onvolledig en dus onwettig zou zijn. In het bestreden arrest wordt met verwijzing naar de concrete motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing geoordeeld dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielaanvraag niet wordt hersteld met de als nieuw aangevoerde elementen. Waar verzoeker voorhield dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing geen aparte beoordeling blijkt van een direct of indirect *refoulement*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op “dat dit betoog feitelijke grondslag mist en een loutere miskenning vormt van de inhoud van de [aanvankelijk] bestreden beslissing” waarin onder meer wordt aangegeven dat “rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze oordelen dat geen schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet blijkt omdat geen apart onderzoek zou zijn gedaan naar het gevaar voor *refoulement*.

3. Verzoeker merkt nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte heeft aanvaard dat het onderzoek naar het gevaar voor *refoulement* beperkt is gebleven tot de elementen die verband houden met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest wordt echter overwogen dat verzoekers standpunt dienaangaande “op generlei wijze afbreuk [doet] aan de vaststelling dat *in casu* de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende zijn oordeel dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect *refoulement* op een met redenen omklede wijze heeft geveld, zoals blijkt uit de [aanvankelijk] bestreden beslissing”, dat “de commissaris-generaal […] aldus, in weerwil van de verzoekende partij haar algemene verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk de op hem rustende verplichtingen [heeft] nagegaan” en dat “de door de verzoekende partij opgeworpen argumenten en kritiek […] geen ander licht [werpen] op hetgeen dienaangaande

in de [aanvankelijk] bestreden beslissing en de beschikking d.d. 29 november 2017 wordt vastgesteld".

Verzoeker geeft niet aan welke andere elementen of criteria ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gebleven in het onderzoek naar het gevaar voor *refoulement*. Dit klemt des te meer nu de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 zelf uitgebreide waarborgen bevatten, waarbij kan worden opgemerkt dat onder meer de waarborgen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, opgenomen zijn in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

4. Het enige middel is kennelijk ongegrond en kan niet tot cassatie leiden.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien april tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**